



Arrest

nr. 278 425 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 2 februari 2021, dient op 5 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 3 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 22 april 2022.

1.3. Op 20 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 20 mei 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Badir, de Libische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. U behoort tot Al Ghodi stam. U woonde heel uw leven in Tripoli, eerst in de wijk Al Quwaj, later in de wijk As Saraj. Uw vader, een voormalig communicatie-ingenieur, heeft een kleine zaak in elektrische apparaten in het centrum van Tripoli, uw moeder doet vrijwilligerswerk op de spoedafdeling van ziekenhuizen. Ze wonen nog steeds in jullie huis in As Saraj. U hebt drie zussen van wie er eentje overleden is, en twee broers, allen zijn ze nog in Libië.

In 2014 begon u uw studies kunst en media aan de Nasr universiteit in Tripoli, doch omwille van problemen (zie infra) kon u niet afstuderen. Zo nu en dan hielp u ook uw vader in de zaak.

Uw problemen begonnen toen u in het voorjaar van 2017 in de cafetaria van de universiteit samen zat met een medestudente, A.A.A., en jullie betrappt werden door haar broer, H.. Ondanks het gegeven dat u en A. gewone vrienden waren werd u aangevallen en geslagen door haar broer; hij werkte voor R., hoofd van een maffiabende die tevens werd gezien 'als een figuur van de staat', zo stelt u. U werd door hem meegenomen naar een locatie in Bousliem en 26 dagen vastgehouden zonder dat u van iets beschuldigd werd. Dit was in maart 2017. U werd beledigd en verweten een 'meisjesrichting' te hebben gekozen en geen echte man te zijn, zo nu en dan werd u geslagen. Eén van de bewakers, K., had medelijden met u en bracht u eten wanneer de andere bewakers weg waren. Hij contacteerde in het geheim uw familie die op haar beurt 'via via' in contact kon komen met H., waarna u vrijkwam onder de bedreiging dat u nooit meer met een meisje gezien mocht worden. Een maand na uw vrijlating keerde u terug naar de unief, doch u was intussen door toedoen van H. overgeplaatst naar een andere afdeling zodat u diens zus niet meer zou tegenkomen. U kon H. echter niet vermijden en werd door hem de toegang tot de universiteit verboden toen hij met zijn wapen aan de ingang stond. Toen u zich tot de decaan wendde weigerde deze u te helpen daar hij H. en diens groepering vreesde, wat betekende dat u na een drietal weken uw studies moest afbreken. Uw vader vreesde voor uw leven en vond dat u het land moest verlaten. Uw visumaanvraag werd door de Italiaanse ambassade geweigerd, waarna er voor u niets anders opzat dan het land illegaal te verlaten. Uw vader verkocht zijn auto, doch dit bracht niet genoeg op om uw reis te bekostigen. In deze periode had u nog contact met A. en via een vriendin bezorgde ze u 6.000 dollar. U had het er moeilijk mee geld van haar aan te nemen en probeerde haar gedurende een week te contacteren, toen u haar uiteindelijk aan de lijn kreeg zei ze slechts dat u haar niet meer mocht contacteren en het uw geld was.

Eind 2017 hebt u dan Libië effectief illegaal verlaten vanuit Zuwara en reisde u overzee naar Sicilië. U werd tijdens dit traject door de kustpolitie opgepakt, naar een gesloten centrum overgebracht en voor de keuze gesteld, of asiel aanvragen of het land binnen de 7 dagen verlaten, u koos voor het laatste omdat u zich hier niet op uw gemak voelde. U reisde verder naar Frankrijk waar u begin 2018 gedwongen werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen, u bleef hier tot 2020. In deze periode werd uw verzoek geweigerd en verbleef u nog negen maanden bij uw vriendin, een Française van Arabische origine, in Montpellier alvorens naar België te komen waar u op 5 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indient.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer, geldig van 09.08.2017 tot 08.08.2025 (het origineel bevindt zich in Italië), kopie van uw identiteitskaart, uw nationaal nummer, kopie van een uittreksel uit het familieboekje, kopieën van puntenlijsten school, kopie van uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en na kennisname van de informatie in uw administratief dossier dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land een vrees in de zin van de Geneefse Conventie te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo geeft u aan in de cafetaria van de universiteit betraft te zijn geweest door H. op het moment dat u daar aanwezig was samen met diens zus, A.. Uiteindelijk zouden uw problemen met H. u genoopt hebben het land te verlaten. Aan deze door u uiteengezette problematiek kan echter geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen.

*Zo geeft u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan **een liefdesrelatie** met A. te hebben gehad (Vragenlijst CGVS punt 3.1). Ten aanzien van het CGVS stelt u dat A. slechts een medestudente was, ze was **zoals een zus** voor u, jullie waren collega's (CGVS p.7-8). U met deze toch wel aanzienlijke discrepantie geconfronteerd, verklaart u dit bij DVZ nooit te hebben gezegd, men zou u daar verkeerd hebben begrepen (CGVS p.9). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar u zeer expliciet was in uw bewoordingen bij de DVZ en temeer u daar ook nog eens stelde door **de broers** van A. te zijn betraft, terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaart **enkel door H.** te zijn betraft (CGVS p.8). U hiermee geconfronteerd herhaalt u slechts enkel door H. te zijn betraft zonder enige uitleg hiervoor te geven (CGVS p.9). Deze incoherenties ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid, het betreft hier immers de kern van uw relaas en bijgevolg kan er toch van uitgegaan worden dat u hieromtrent coherente verklaringen zou afleggen.*

*Evenmin legt u gelijklopende verklaringen af aangaande uw detentie: ten overstaan van DVZ stelt u **één maand en 23 dagen** te zijn vastgehouden, op het CGVS heeft u het over **26 dagen**. Ook al verwacht het CGVS van u geen exacte data, is dit verschil dusdanig groot dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht, én u hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan 'het zou kunnen dat ik het gezegd heb, ik zei dat ik niet zeker ben, juist heb ik het niet geteld' (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat ook deze discrepantie uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.*

Vervolgens geeft u aan dat H. er na uw vrijlating voor gezorgd had dat u naar een andere afdeling van de universiteit werd overgeplaatst, een afdeling waar u met andere woorden zijn zus niet zou tegenkomen. Bovendien had hij te kennen gegeven u nooit meer te willen zien. Gevraagd waarom u dan nog toegestaan werd te studeren aan de unief, komt u niet verder dan 'ze (A.) zat op een andere afdeling, de unief van Tripoli is een stad, verschillende afdelingen. Hij was niet van plan me weg te sturen van de unief, daarom heeft hij me overgeplaatst'. De vaststelling dat H. u nog enigszins welgezind was gezien het beeld dat u van hem schept als zijnde iemand die voor een maffia werkt, die u aangevallen, mishandeld en gedetineerd heeft, louter en alleen omdat u met zijn zus had gesproken, wekt verbazing. U dan nog eens gepolst waarom hij u niet gewoon van de unief zou hebben verbannen, stelt u 'de eerste keer heeft hij dat niet gedaan'. Gepolst waarom hij hier niet voor had gezorgd, antwoordt u 'Ik zit niet in zijn hoofd, ik weet het niet, ik heb zijn voorwaarden nageleefd en ik heb nooit meer met een meisje gebabbeld of gestaan' (CGVS p.9). Ook dit antwoord ontbeert overtuiging, H. had u, en zoals reeds werd aangestipt, aangevallen en ervoor gezorgd dat u quasi een maand werd vastgehouden. Dat u dan zegt dat u niet meer in zijn hoofd zou zitten, is dan ook ronduit ongeloofwaardig. Bovendien doet u uitschijnen dat hij heel wat in de pap te brokken had en uw verklaring dat hij u niet onmiddellijk de toegang tot de unief ontzegde, is dus evenmin geloofwaardig.

Wat evenmin overtuigt is de vaststelling dat u, in kader van het peilen naar uw actuele vrees gevraagd wat u weet over H., antwoordt 'neen, ik weet niets over hem, ik volg de politiek niet goed en ik ben niet op de hoogte van de politieke situatie, maar een tijd geleden werd gevochten in Tripoli, steden zijn vernield en toevallig zag ik H. op TV'. U gepeild of u zich niet bevraagd had over hem bij uw familie, stelt u dat uw vader niet wilde dat u navraag naar hem deed. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u dat dit de mentaliteit is van uw vader en hij de haat bij jullie niet wil laten groeien (CGVS p.10). Gezien u aangeeft dat deze persoon aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Libië en u verklaart omwille van deze persoon niet terug te kunnen keren, kan er toch van uitgegaan worden dat u alles in het werk zou stellen om accurate informatie over hem te vergaren, informatie over hem is immers essentieel om uw vrees bij terugkeer aannemelijk te kunnen maken. Dat uw vader, die op de hoogte is van het gegeven dat u hier

een verzoek hebt ingediend u geen informatie zou verstrekken is eveneens, gezien het belang hiervan, ongeloofwaardig (CGVS p.6).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door u neergelegde stukken hebben betrekking op uw nationaliteit/identiteit en opleiding, elementen die niets zeggen over de door u beweerde problemen. Bijgevolg vermogen deze stukken geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021_; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgshoofd Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn.

Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal

IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening en intrekking van internationale bescherming, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal zijn verklaringen steeds op de meest ongunstige manier heeft geïnterpreteerd. Dat hij verklaarde dat hij de zus van H. beschouwde als zijn eigen zus, betekent volgens hem niet dat hij er geen romantische relatie mee heeft gehad. Ongeacht die relatie, diende de commissaris-generaal het risico op vervolging te analyseren en dit ook in geval van twijfel. Het gegeven dat hij bij de DVZ "broers" vermeldt en dan vervolgens bij het CGVS "broer" is enkel omdat hij later meer specifiek was en betreft volgens hem slechts een kwestie van taal. Hij kent de identiteit van de personen

die H. vergezelden niet en omdat zijn hechtenis illegaal was en hij tijdens zijn detentie mishandeld werd, is het normaal dat hij de precieze duur ervan niet weet. Het is ongepast van de commissaris-generaal om het gedrag van H., waar hij hem niet heeft verhinderd de universiteit te betreden, te beschouwen als een vriendelijke daad nu het ook mogelijk is dat H. niet over voldoende macht beschikte om hem te beletten zich naar de universiteit te begeven. Hij erkent het belang van de actuele informatie omtrent zijn vrees, maar legt uit dat hij gezien zijn situatie, nu zijn vader geen informatie wil geven, hiertoe geen verdere stappen kan ondernemen.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat uit verschillende bronnen blijkt dat de burgerbevolking in Libië momenteel het doelwit is van willekeurig geweld. Hij verwijst dienaangaande naar een verslag van Amnesty International van 2021, een OSAR rapport van 9 november 2017 en citeert vervolgens uit een rapport van Amnesty International van 23 maart 2022, waaruit blijkt dat de afgelopen maanden ten minste 7 jongeren werden gearresteerd omdat zij op vreedzame wijze hun recht op vrije meningsuiting uitoefenden en zij willekeurig werden vastgehouden, terwijl anderen zijn ondergedoken. Verwijzend naar een persbericht van 11 juni 2021 van RFI (*"Libye: des affrontements entre groupes armés ont éclaté à Tripoli"*) stelt hij dat in de nacht van 6 juni gevechten tussen gewapende groepen voor paniek hebben gezorgd. Vervolgens verwijst hij naar een artikel van Lemonde van 17 mei 2022 (*"En Libye, le gouvernement parallèle se retire de Tripoli après des combats entre groupes armés"*) waarin melding wordt gemaakt van gevechten, naar een artikel van Lemonde van 22 april 2022 (*"En Libye, l'impasse politique s'aggrave sur fond de blocage des sites pétroliers"*), waaruit blijkt dat de economie van het land gevaar loopt en naar een artikel van Agence Anadolu van 12 juni 2022 (*"Libye : La conseillère de l'ONU exhorte les rivaux à mettre fin à leurs différends « dans un délai d'une semaine"*), waaruit blijkt dat de VN-adviseur de rivalen oproept om de geschillen te beëindigen. Hij zet nog uiteen dat Libië al meer dan drie maanden geregeerd wordt door twee regeringen en er een vrees wordt gewekt dat het olierijke land weer in een burgeroorlog zou kunnen vallen. Hij meent dat de commissaris-generaal tekort geschoten is in zijn onderzoeksplicht.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 20 september 2022 legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende stukken voegt:

- Attest van het Hof van Beroep met vertaling.
- Attest van de Universiteit met vertaling.

Hij zet uiteen dat uit voormelde documenten blijkt dat hij bij de autoriteiten melding had gemaakt van zijn incidenten en dat hij in de betrokken periode wel degelijk student was.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Libië, waarbij hij verwijst naar een artikel op de officiële website van de Verenigde Naties waarin gesteld wordt dat er nog steeds een impasse heerst in Libië en er demonstraties en schermutselingen plaatsvinden waarbij slachtoffers vallen. Daarnaast wijst hij op de gewapende gevechten tussen de militias in Tripoli.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is zijn herkomstland ontvlucht omdat hij problemen kreeg met H., de broer van A. met wie hij een relatie had.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette problematiek omdat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS omtrent i) de aard van zijn relatie met A.; ii) het aantal personen door wie hij zou zijn betrappt en iii) de duurtijd van zijn vermeende detentie. Vervolgens oordeelt de commissaris-generaal dat het gegeven dat H. verzoeker niet meer wilde zien, maar er desalniettemin slechts voor zorgde dat verzoeker werd overgeplaatst naar een andere afdeling van de universiteit en hij toch nog kon studeren, verbazing wekt. Dat verzoeker niet verder gepeild heeft naar zijn actuele situatie en de situatie van H. wijst volgens de commissaris-generaal op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Tenslotte wordt gemotiveerd dat de door verzoeker neergelegde stukken betrekking hebben op zijn nationaliteit, identiteit en opleiding, doch niets zeggen over zijn vermeende problemen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers vermeende problemen louter persoonlijk van aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

De Raad stelt daarenboven samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen, afgelegd bij de DVZ op bepaalde punten inconsistent zijn met zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

Bij het verhoor op de DVZ verklaart verzoeker dat hij een liefdesrelatie had met een meisje en dat hij op een dag betrappt werd door haar broers (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, d.d. 1 maart 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dan weer dat het meisje met wie hij in de cafetaria samen zat slechts een “*medestudente*” was. Gevraagd of hij er een speciale band mee had, herhaalt verzoeker dat ze een “*puur normale band*” hadden en ze “*zoals een zus*” voor hem was (CGVS verhoor, p. 7). Hij preciseert verder dat ze elkaar gewoon leerden kennen en ze collega’s waren. Nogmaals gevraagd of ze dus gewoon medestudenten waren, antwoordt verzoeker hierop bevestigend (CGVS verhoor, p. 8). Dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt omtrent de aard van de relatie, die nochtans aan de oorsprong ligt van verzoekers problemen en zijn vlucht uit zijn herkomstland, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat verzoeker bij de DVZ verklaart dat hij door de “*broers*” betrappt werd in de cafetaria (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst d.d. 1 maart 2022), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat ging om “*één broer*” en dit laatste ook bevestigt nadat de protection officer hierom nogmaals om vraagt (AD CGVS, p. 8), betreft opnieuw een tegenstrijdigheid die betrekking heeft op de kern van verzoekers relaas. Tenslotte is het uitermate opmerkelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt m.b.t. de duur van zijn detentie nu hij bij de DVZ verklaart dat hij gedurende één maand en 23 dagen in een detentiecentrum werd vastgehouden (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst d.d. 1 maart 2022), waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat hij werd opgesloten gedurende 26 dagen (CGVS verhoor, p. 8). Dat verzoeker dermate inconsistent is over de duurtijd van een detentie, terwijl dit nochtans een zeer ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest nu verzoeker hieromtrent verklaart dat hij heel de tijd geslagen werd en zich bevond in een klein kamertje met een ijzeren deur (CGVS verhoor, p. 8) wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder onderuit gehaald.

De Raad stelt vast dat de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker confronteerde met zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ, maar dat verzoeker niet verder kwam dan te antwoorden dat hij verkeerd begrepen werd en hij het zeker juist had gezegd (CGVS verhoor, p. 9).

In het verzoekschrift tracht verzoeker bijkomende verantwoordingen te bieden voor de hem tegengeworpen tegenstrijdigheden. Zo stelt hij dat zijn verklaring, dat hij de zus van H. beschouwde als zijn eigen zus, niet betekent dat hij er geen romantische relatie mee heeft gehad, dat de vermelding van “broers” i.p.v. “broer” een kwestie van taal is en dat hij de identiteit van de personen die H. vergezelden niet kent, doch komt hiermee niet verder dan een loutere *post factum* verklaring die niet van die aard is de opmerkelijke inconsistenties op te heffen. Waar hij nog stelt dat zijn hechtenis illegaal was en hij tijdens zijn detentie mishandeld werd, waardoor het normaal is dat hij de precieze duur ervan niet kan aangeven, gaat hij eraan voorbij dat het gaat om een verschil van één maand en dat verzoeker van dergelijke verklaringen alleszins geen melding maakte toen hij gevraagd werd hoe lang zijn detentie duurde. Indien verzoeker geen idee had van zijn detentie, had hij dit ook zo kunnen vertellen ten aanzien van de DVZ en ten aanzien van het CGVS. Zijn betoog, dat opnieuw niet meer is dan een loutere *post factum* verklaring, kan niet volstaan om die opmerkelijke tegenstrijdigheid te doen opheffen. De volgende motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad overgenomen: *Zo geeft u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan een liefdesrelatie met A. te hebben gehad (Vragenlijst CGVS punt 3.1). Ten aanzien van het CGVS stelt u dat A. slechts een medestudente was, ze was zoals een zus voor u, jullie waren collega's (CGVS p.7-8). U met deze toch wel aanzienlijke discrepantie geconfronteerd, verklaart u dit bij DVZ nooit te hebben gezegd, men zou u daar verkeerd hebben begrepen (CGVS p.9). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar u zeer expliciet was in uw bewoordingen bij de DVZ en temeer u daar ook nog eens stelde door de broers van A. te zijn betrappt, terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaart enkel door H. te zijn betrappt (CGVS p.8). U hiermee geconfronteerd herhaalt u slechts enkel door H. te zijn betrappt zonder enige uitleg hiervoor te geven (CGVS p.9). Deze incoherenties ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid, het betreft hier immers de kern van uw relaas en bijgevolg kan er toch van uitgegaan worden dat u hieromtrent coherente verklaringen zou afleggen.*

Evenmin legt u gelijklopende verklaringen af aangaande uw detentie: ten overstaan van DVZ stelt u één maand en 23 dagen te zijn vastgehouden, op het CGVS heeft u het over 26 dagen. Ook al verwacht het CGVS van u geen exacte data, is dit verschil dusdanig groot dat hieraan geen geloof meer kan worden gehecht, én u hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan 'het zou kunnen dat ik het gezegd heb, ik zei dat ik niet zeker ben, juist heb ik het niet geteld' (CGVS p.9). Het hoeft geen betoog dat ook deze discrepantie uw geloofwaardigheid niet ten goede komt."

De Raad voegt nog toe dat, hoewel een verzoeker om internationale bescherming bij de DVZ gevraagd wordt om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, dit op geen enkele wijze verantwoordt waarom hij die feiten anders zou vermelden dan zoals uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Te meer nu de tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben op de gebeurtenis die uiteindelijk aanleiding heeft gevormd voor verzoekers vertrek uit zijn herkomstland. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Bovendien werd het verslag voorgelezen in het Arabisch (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst d.d. 1 maart 2022) en verklaarde hij bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij de essentie van zijn motieven heeft kunnen weergeven. Verzoeker maakte geen opmerking omtrent de weergave van zijn verklaringen bij de DVZ. Dat de commissaris-generaal zijn verklaringen op de meest ongunstige manier heeft geïnterpreteerd kan dan ook niet worden aangenomen.

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar geoordeeld werd dat de wijze waarop verzoeker de heer H., broer van zijn vriendin afschildert, zijnde als een lid van de maffia die hem heel hard heeft geslagen tijdens zijn detentie (CGVS verhoor, p. 7) en hem bij zijn vrijlating meedeelde dat hij hem nooit meer wilde zien (CGVS verhoor, p. 9) haaks staat op verzoekers verklaring dat H. wel toestond dat verzoeker op een andere afdeling van dezelfde universiteit zou studeren (CGVS verhoor, p. 9). Geconfronteerd met die opmerkelijke gang van zaken en op de vraag waarom H. er dan niet meteen voor zorgde dat verzoeker de toegang zou worden onttrokken tot de universiteit, kwam hij niet verder dan te antwoorden wat volgt: *"ik zit niet in zijn hoofd, ik weet het niet, ik heb zijn voorwaarden nageleefd en ik heb nooit meer met een meisje gebabbeld of gestaan"* (CGVS verhoor, p. 9), de Raad net zo min overtuigt als de commissaris-generaal. Door in het verzoekschrift voor te houden dat de commissaris-generaal het gedrag van H., door verzoeker toch te laten studeren aan de universiteit geenszins getuigt van vriendelijkheid en het immers mogelijk is dat H. niet over voldoende macht zou beschikken om verzoeker te beletten te studeren, strookt dit geenszins met het beeld dat verzoeker van H. heeft voorgehouden, stellende dat hij een maffialid is en dat zelfs de decaan hem niet durfde tegen te spreken (CGVS verhoor, p. 9). Verzoekers vergoelijkingen in het verzoekschrift zijn dan ook geenszins dienstig, waardoor de volgende motieven dienaangaande door de Raad worden overgenomen: *"Vervolgens geeft u aan dat H. er na uw vrijlating voor gezorgd had dat u naar een andere afdeling van de universiteit werd overgeplaatst, een afdeling waar u met andere woorden zijn zus niet zou tegenkomen. Bovendien had hij te kennen gegeven u nooit meer te willen zien. Gevraagd waarom u dan nog toegestaan werd te studeren aan de unief, komt u niet verder dan 'ze (A.) zat op een andere afdeling, de unief van Tripoli is een stad, verschillende afdelingen. Hij was niet van plan me weg te sturen van de unief, daarom heeft hij me overgeplaatst'. De vaststelling dat H. u nog enigszins welgezind was gezien het beeld dat u van hem schept als zijnde iemand die voor een maffia werkt, die u aangevallen, mishandeld en gedetineerd heeft, louter en alleen omdat u met zijn zus had gesproken, wekt verbazing. U dan nog eens gepolst waarom hij u niet gewoon van de unief zou hebben verbannen, stelt u 'de eerste keer heeft hij dat niet gedaan'. Gepolst waarom hij hier niet voor had gezorgd, antwoordt u 'Ik zit niet in zijn hoofd, ik weet het niet, ik heb zijn voorwaarden nageleefd en ik heb nooit meer met een meisje gebabbeld of gestaan' (CGVS p.9). Ook dit antwoord ontbeert overtuiging, H. had u, en zoals reeds werd aangestipt, aangevallen en ervoor gezorgd dat u quasi een maand werd vastgehouden. Dat u dan zegt dat u niet meer in zijn hoofd zou zitten, is dan ook ronduit ongeloofwaardig. Bovendien doet u uitschijnen dat hij heel wat in de pap te brokken had en uw verklaring dat hij u niet onmiddellijk de toegang tot de unief onttrok, is dus evenmin geloofwaardig."*

Dat verzoeker niet meer informatie heeft over wat er zou kunnen gebeuren indien hij zou terugkeren naar zijn herkomstland en meer bepaald omtrent de persoon voor wie hij besloot zijn land te verlaten, terwijl hij nochtans benadrukte dat hij nog steeds contacten onderhoudt met zijn ouders, broers en zussen (CGVS verhoor, p. 5) en dit louter wijt aan het feit dat zijn vader niet wil dat hij hierover vragen stelt omdat hij de

haat niet wil laten groeien (CGVS verhoor, p. 10), maar dan verzoeker anderzijds wel aanspoorde om het land te verlaten omwille van zijn problemen met H., getuigt wel degelijk van een opmerkelijke desinteresse in zijn zaak wat de geloofwaardigheid van zijn asielaanspraak ten stelligste ondermijnt. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Wat evenmin overtuigt is de vaststelling dat u, in kader van het peilen naar uw actuele vrees gevraagd wat u weet over H., antwoordt ‘neen, ik weet niets over hem, ik volg de politiek niet goed en ik ben niet op de hoogte van de politieke situatie, maar een tijd geleden werd gevochten in Tripoli, steden zijn vernield en toevallig zag ik H. op TV’. U gepeild of u zich niet bevraagd had over hem bij uw familie, stelt u dat uw vader niet wilde dat u navraag naar hem deed. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u dat dit de mentaliteit is van uw vader en hij de haat bij jullie niet wil laten groeien (CGVS p.10). Gezien u aangeeft dat deze persoon aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Libië en u verklaart omwille van deze persoon niet terug te kunnen keren, kan er toch van uitgegaan worden dat u alles in het werk zou stellen om accurate informatie over hem te vergaren, informatie over hem is immers essentieel om uw vrees bij terugkeer aannemelijk te kunnen maken. Dat uw vader, die op de hoogte is van het gegeven dat u hier een verzoek hebt ingediend u geen informatie zou verstrekken is eveneens, gezien het belang hiervan, ongeloofwaardig (CGVS p.6).”* Door in het verzoekschrift te herhalen dat hij niet in staat is om verdere informatie omtrent H. te geven omdat zijn vader dit niet wil, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker overgemaakte stukken per aanvullende nota van 20 september 2022 kunnen voorgaande beoordelingen niet doen ombuigen. Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad niet inziet waarom voorgaande documenten niet eerder konden worden voorgelegd nu het attest van de Universiteit dateert van 12 februari 2014 en de verklaring afgelegd door verzoeker dateert van 9 augustus 2017. Verzoeker geeft voor dergelijke late neerlegging van voormelde stukken geen enkele verklaring, terwijl hij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud, uitdrukkelijk gevraagd werd of hij niet in staat is om enige documenten van zijn universiteit, waaronder een inschrijvingsbewijs voor te leggen (CGVS verhoor, p. 6). Verder merkt de Raad op dat in het attest van de universiteit wordt gesteld dat verzoeker was ingeschreven in het jaar 2013-2014, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat hij zijn studies aanvatte in 2014 en studeerde tot 2017 (CGVS verhoor, p. 5). Voorgaande beschouwingen daargelaten, stelt de Raad vast dat hoe dan ook niet betwist wordt dat verzoeker aan de universiteit studeerde, waardoor het attest niets afdoet aan de beoordeling van zijn verzoek. Met betrekking tot de verklaring van verzoeker afgelegd op 9 augustus 2017, dient vastgesteld dat dit niet meer betreft dan een verklaring van verzoeker zelf die niet van die aard is om de persoonlijke problemen van verzoeker geloofwaardig te maken en afbreuk te doen aan wat *supra* werd uiteengezet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, namelijk dat hij zijn herkomstland ontvlucht is wegens problemen met H., kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libië zou hebben gekend. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, verwijzend naar een artikel van 22 april 2022, getiteld *“En Libye, l’impasse politique s’aggrave sur fond de blocage des sites pétroliers”*, waarin wordt beschreven dat de Libische economie gevaar loopt, aanhaalt dat de humanitaire situatie in Libië verslechterd is, dient gewezen te worden op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Libië het risico loopt om niet in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Libië op intentionele en

gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, die zich louter beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie, doch nalaat in te gaan op zijn persoonlijke situatie, indien hij zou terugkeren naar Libië, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië) in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Niettegenstaande uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten, zijnde het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, waarvan de weblink wordt vermeld en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libië nog steeds grotendeels bepaald wordt door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen en er daardoor ook sprake is van fricties tussen (lokale) gewapende groepen, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripoli aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Tripoli te verlaten.

Uit het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, met weblink vermeld in de bestreden beslissing en de COI Focus Libië Burgerslachtoffers 2021-2022, gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de cijfers van ACLED een duidelijke terugloop tonen van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, dat deze tendens zich tot in maart 2022 heeft voortgezet en dat deze cijfers overeenkomen met de politieke ontwikkelingen op het terrein. Hierbij wordt gepreciseerd dat het *Office for the Coordination of Humanitarian Affairs* van de Verenigde Naties op 25 februari 2022 stelde dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid in maart 2021 en dat meer ontheemden terugkeren naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden (COI Focus Libië, *burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022, p. 8). Het IOM geeft aan dat er in april 2021 223.949 binnenlandse ontheemden waren geregistreerd in Libië, wat een daling is ten opzichte van de maanden daarvoor en dat er tegen het einde van april 2021 geen nieuwe binnenlandse ontheemden werden gerapporteerd (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 77). Tijdens 2021

bleven ontheemden terugkeren naar hun regio's van herkomst (DTM, *IDP and Returnee Report*, oktober, november 2011, p. 5). Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarbij 48 burgers om het leven kwamen, waarvan de helft door landmijnen. De andere burgerdoden vielen door aanvallen met vuurwapens van meestal niet nader geïdentificeerde gewapende groepen op Libische burgers of immigranten. 20 van de 30 geregistreerde incidenten met burgerdoden viel in Tripolitanië. 42 van de totaal 48 doden vielen ook in dit deel van het land, waarbij het zwaartepunt gelegen is in Tripoli. Er wordt geconcludeerd dat de daling van het aantal burgerslachtoffers zich ook heeft aangehouden in de eerste maanden van 2022 (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Libië, *Burgerslachtoffers 2021-2022*, 29 maart 2022). Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije. (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24)

De door verzoeker beschreven situatie in Libië ligt bovendien in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd. De informatie waarnaar verzoeker verwijst om vast te stellen dat er sprake is van willekeurig geweld in Libië, zijnde een verslag van Amnesty International van 2021, een OSAR rapport van 9 november 2017 en het rapport van Amnesty International van 23 maart 2022, het persbericht van 11 juni 2021 van RFI (*"Libye: des affrontements entre groupes armés ont éclaté à Tripoli"*) de artikels van Lemonde van 17 mei 2022 (*"En Libye, le gouvernement parallèle se retire de Tripoli après des combats entre groupes armés"*) en van 22 april 2022 (*"En Libye, l'impasse politique s'aggrave sur fond de blocage des sites pétroliers"*) en van Agence Anadolu van 12 juni 2022 (*"Libye : La conseillère de l'ONU exhorte les rivaux à mettre fin à leurs différends « dans un délai d'une semaine"*), ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd. Ook de informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 20 september 2022 liggen in dezelfde lijn. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen, zoals verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient tevens rekening gehouden te worden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers gedaald is, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie die verzoeker heeft overgemaakt. Uit de door verzoeker bijgevoegde stukken blijkt evenmin dat het geweldsniveau in Tripolitanië dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid tot gevolg heeft dat er een nood is aan internationale bescherming. Voormelde nieuwe stukken acht de Raad onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat er bij de huidige stand van zaken geen sprake is van een *"uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980"*. Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48 §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"* niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-

economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker, een alleenstaande ongehuwde meerderjarige en hoger opgeleide man, zonder gezondheidsproblemen, maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

4.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO